

■ Паміж намі

У КАНЦЫ ЗІМЫ, НА ПАЧАТКУ ВЯСНЫ...

...Калі гэта не каханне — тады што? А калі гэта каханне, чаму ўвесь час так балюча? Хто і ў якім законе напісаў, што закаханыя павінны пакутаваць? Чаму нельга кахаць лёгка і прыгожа, а абавязкова трэба дзяўбіць адно аднаму мозг і рваць сэрца? Прычым не адразу рваць, а адшчыкваць па кавалку, пераконваючы сябе, што менавіта гэта і ёсць каханне, што менавіта так яно і павінна працягвацца...

— Ты чуеш, Марго, нас адпускаюць дадому!..

Яна адарвалася ад сшытка, у якім малявала невядома каторы па ліку барадаты твар у акулерах, і паглядзела на аднакурсніка адчужаным позіркам.

— Што?

Куды іх адпускаюць? Хто? Навошта?..

А, ну вядома! Палова курса хварэе і не ходзіць на заняткі. Гэта ўсё з-за неймаверна халоднай і снежнай зімы. Нават выкладчыкі пачалі здаваць пазіцыі. Гісторык Ігар Альбертавіч, спазніўшыся на пятнаццаць хвілін на ўласную пару, апошняю ў раскладзе, з парога заявіў, што нарэшце зразумеў, чаму армія Напалеона прайграла вайну. І адпусціў рэшткі курса па дамах.

Але замест таго, каб узрадавацца, Марго напружылася. Яны з Пецем дамовіліся, што ён будзе сустракаць яе з заняткаў толькі праз дзве гадзіны. І што цяпер рабіць? Патэлефанаваць? Не, ён не дазваляе тэлефанаваць яму на працу «з-за ўсялякай драбязы». Ды і нічога яе званок не зменіць: праца для Пеці — святое. Ці ўсё ж паспрабаваць? Ну можа ён хоць раз зробіць для яе выключэнне? Усіх хворых усё роўна не вылечыш, хоць Пецыка і імкнецца і сядзіць у сваёй паліклініцы да апошняга, у сэнсе пакуль не прыме апошняга пацыента. А тыя ўсё ідуць і ідуць...

— Пётр Андрэевіч, вас да тэлефона!

— Альбіна Вікенцьеўна, я ж прасіў не турбаваць мяне падчас прыёму!

— Сказалі, гэта тэрмінова, пытанне жыцця і смерці...

— Так ужо і смерці... Хто скажаў?

— Прыемны жаночы голас...

— Жаночыя галасы, Альбіна Вікенцьеўна, усе прыемныя.

— Дык вы падыздзеце?

— Падыду...

Людзі хуталіся ў футры і смешна перасоўваліся па заледзянелых дарожках сквера. Тысячы сняжынак мітусліся вакол ліхтары, выконваючы нейкі вар'яцкі танец... Марго, закінуўшы назад галаву і заплушчыўшы вочы, чакала, пакуль яны апусцяцца на твар. Твар, нягледзячы на мінус пятнаццаць па Цэльсіі, быў гарачым.

Пеця мякка павярнуў яе да сябе. З валасоў пасыпаліся сняжынкі.

— Маруся, ну колькі можна табе казаць? Надзень шапку!.. Замерзнеш, захварэш, пачнеш хлюпаць носам... Нос, між іншым, распухне... Як тады з табой залавацца?

Марго прыціснулася да яго, зарываючыся тварам у каўнер цёплага світара. Світар ледзь улоўна пах ёдам і бальнічнымі бінтамі.

— І наступным разам, калі ласка, не трэба так палохаць Альбіну Вікенцьеўну, — сказаў ён ужо больш строга.

— Яе напалохаеш... Гэта ж доктор Хаус у спадніцы! Увесь час да цябе чапляецца, робіць заўвагі, а ў самой, напэўна, адно ў галаве...

— Маша, як табе не сорамна! Альбіна Вікенцьеўна мае права рабіць мне заўвагі. Па-першае, яна ўжо сто гадоў працуе медсястрой, а па-другое, у яе залатыя рукі...

— І зубы!

— З чаго ты ўзяла?!

— Ну, калі яна працуе сто гадоў і ўвесь час кагосьці грызе...

Ён пачаў смяцца, спачатку ціха, потым гучна і залівіста. Падхапіў яе на рукі, закружыў... Вакол кружыліся ліхтары і танцавалі сняжынкі. Марго даскочыла з рук і паваліла яго на снег. Удваіх яны качаліся ў гурбе і рагаталі. Выпадковыя прахожыя шарахаліся ў бакі.

— Усё, Марусяка, злязь, няма чым дыхаць, — узмаліўся ён.

Яна неохотна паднялася, страсячы з курткі і боцікаў снег. Ён таксама ўскочыў на ногі і стаў побач з ёю — высокі і худы.

— Вой, ты, напэўна, галодны? — спытала Марго.

— Ну... калі можна лічыць вчэрай ранішні бутэрброд, то... не, не галодны.

— Тады пойдзем вчэраць.

— Вось дык сюрпрыз! Ты навучылася гатаваць?

— Я — не, але мая сястра робіць гэта выдатна.

— Угаварыла... Толькі надзень шапку, бо прастудзішся.

— А ты не будзь занудам!

Вольга прыдзірліва агледзела іх з ног да галавы, фыркнула, загадала скідваць вопратку, пераабувацца ў тапачкі, мыць рукі (пра гэта можна было б і не нагадваць, але сястра такая) і садзіцца за стол. Стол, накрыты даўнейшым бабуліным абрусам, стаяў пасярод невялікай залы, абстаўленай у стылі мінімалізму — нічога лішняга, усё самае неабходнае. З кухні даносіўся водар пірагоў і карыцы...

Яна што, кагосьці чакала?

— Ты кагосьці чакала? — спытала Марго.

— Чаму ты так вырашыла?

Гэта не вельмі ветліва — адказваць пытаннем на пытанне, але Вольга заўсёды так робіць.

— З-за пірага.

— Падумаеш, — сястра паціснула плячыма. — Я апошнім часам часта нешта гатую, гэта абсалютна нічога не азначае.

— І вяжаш шкарпэткі?

— У сэнсе? — яе акулера спыталі на кончык носа, і Вольга глядзе-ла на Марго паверх іх.

— Ну, там, дзе ёсць пірагі, абавязкова павінны прысутнічаць

і вязаныя шкарпэткі. Глядзі, сама не заўважыш, як ператворышся ў векавуху.

— Закрый рот і ідзі мыць кубкі, інакш твой аднакурснік застанецца галодны.

— Пеця не аднакурснік, ён хірург, — пакрыўдзілася Марго.

— Як быццам хірургі не бываюць галоднымі! — адрэзала сястра.

— Гэта азначае, што можна садзіцца за стол? — удакладніў Пеця.

— Які ён у цябе здагадлівы!

Пірог з яблыкамі і карыцай аказаўся проста фантастыкай, таму Марго настроена міралюбіва. Яна амаль засынае, паклаўшы галаву на сашчэпленыя далоні. Галава перыядычна звальваецца, але Марго апошнім намаганнем волі вяртае яе ў зыходнае становішча. Вольга ўпарта і мэтанакіравана скануе Пецю, спрабуючы дакапацца да сутнасці і вычпіць нешта такое, што дасць ёй патрэбную інфармацыю пра «аб'ект» даследавання.

— Пётр, вы любіце Маркеса?

— Я не люблю Маркеса, я люблю Вішнеўскага.

— Спадзяюся, не таго, які вынайшаў мазь? — кпліва удакладняе Вольга.

Ну ўсё, зараз яна з'есць Пецю і закусіць сваім пірагом. Неабходна тэрмінова яго ратаваць. Марго паднімаецца з крэсла.

— Нам трэба ісці. Пецю заўтра рана ўставаць.

— Не так ужо і рана, — прычыць ён. — У мяне другая змена, так што паспею выпасца.

...Марго ляжыць у ложку пад тоўстай коўдрай у цёплай піжаме і вязаных шкарпэтках. У яе тэмпература і моцны кашаль, які не дае засяродзіцца на галоўным. Яна спрабуе зладзіць гэта галоўнае, выхапіць яго з бяздоння думак, прэпарываваць, раскласці па паліцах. Але яно ўвесь час выкручваецца і выслізгавае, быццам гуляе ў хованкі... Марго нікога не хоча бачыць, акрамя Пеці. А Пеця, як заўсёды, заняты працай. У яго, як заўсёды, процьма хворых...

Патэлефанавала маці — зразумела, з камандзіроўкі. («Уяўляеш, тут цвітуць мімозы!.. Я купіла сабе цудоўную сумачку з кракадзілавай скуры, усяго за шэсцьдзесят еўра. Не сумуй!.. Цалую!») Заехала

Вольга, прывезла курыны булён з піражкамі. Правяла пальцам па паліраванай паверхні стала, паморшчылася, сказала, што мікробы пры такіх умовах не гінуць, а атрымліваюць кайф, загадала залезці пад коўдру з галавой і расчыніла ўсе форткі...

Пеця забег праз некалькі дзён «на пару хвілін». Сеў побач, памераў ёй тэмпературу, папрасіў адкрыць рот і паказаць язык.

— Жыць будзецца, хворая, — сказаў напаяўжартам. — Прычым доўга і шчасліва.

Яна ўзяла яго за руку — далонь была сухая і халодная з марозу, — прыклала да сваёй шчакай.

— Застанься...

— На ноч?

— На ноч, на дзень... Назаўсёды. Хачу засынаць і прычынацца побач з табой, праводзіць цябе на працу, чакаць, гуляць вечарам па парку, шукаць на небе Вялікую Мядзведзіцу, слушаць дождж...

Ён падняўся, паглядзіў яе па валасах і пацалаваў — некуды паміж носам і шчакай.

— Ты ўся гарыш... Можа, выклікаць «хуткую»?

— Баюся, яна мне не дапаможа.

— Тады прымі вось гэтыя лекі...

— У цябе ёсць лекі ад кахання?

— Марго, я патэлефаную тваёй сястры і скажу, што ты...

— А пры чым тут мая сястра?

...Зіма скончылася гэтак жа нечакана, як і пачалася. Снег абсеў і стаў шэрым, з дахаў капала, пад вокнамі ляманталі каты...

Недзе ў сярэдзіне вясны Пеця перабраўся да Вольгі, і яго жыццё набыло, нарэшце, доўгачаканую ўпарадкаванасць. Вечарамі яна корміць яго баршчом і білінімі, а ён яе — гісторыямі хвароб сваіх пацыентаў. Здаецца, яны знайшлі адно аднаго.

Не так даўно Марго была ў іх у гасцях... Ну, не тое каб была і не зусім у гасцях... Дайшла да дзвярэй, пастаяла, пераступаючы з нагі на нагу... Але так і не адважылася пазваніць.

«Як-небудзь іншым разам», — падумала, спускаючыся ў ліфце на першы паверх.

Сапраўды, навошта перашкаджаць чужому шчасцю?

Ала БЫВАЛАВА

Губкі банцікам

ЗІМОЙ НАШЫ ВУСНЫ
ТРЭСКАЮЦЦА,
АБВЕТРЫВАЮЦЦА, ЛУШЧАЦЦА...
ЯК ЗРАБІЦЬ ІХ ПРЫВАБНЫМІ
Ў ЛЮБУЮ НЕПАГАДЗЬ?

Для ўвільгатнення, сілкавання і аховы вуснаў цудоўна падыходзяць дамашнія рэцэпты на аснове мёду, тварагу, алею, бананаў, морквы, яблыкаў і авакада, а таксама маскі для сухой і адчувальнай скуры твару, у складзе якіх няма актыўных адлушчальных кампанентаў.

➤ Свежы мёд змяшайце са сланечнікавым або аліўкавым алеем (у роўных частках) і змазвайце вусны за паўгадзіны да сну. Не змывайце! Маска цудоўна аднаўляе адчувальную скуру.

➤ Змяшайце тлусты тварог з невялікай колькасцю вяршкоў, нанясіце на вусны і пакіньце на 10 хвілін пад цёплым вільготным кампрэсам з марлі або тонкай тканіны. Выдатна разгладжае маршчыны і надае вуснам свежасць.

➤ Пры перасыханні і лёгкім лушчэнні вуснаў рабіце маску з тварагу і маркоўнага соку (па 1 ч. л.).

➤ Загаіць дробныя трэшчынкі дапаможа дзёрты зялёны яблык з 1 ч. л. сметанковага масла. Намажце вусны тоўстым слоem, праз 15—30 хвілін здыміце маску ватным тампонам і нанясіце крэм з вітамінамі А і Е.

➤ Калі вуснам патрэбна «хуткая дапамога»: змяшайце па 1 ч. л. агурочнага і маркоўнага соку, па 0,5 ч. л. мёду, вельмі тлустай смятаны і аліўкавага алею. Нанясіце тоўстым слоem на 15—20 хвілін, змойце цёплай вадой і змажце вусны касторавым алеem.

Асцерагайцеся стойкай памады

Калі карыстацца такой памадай штодзень, ёсць рызыка моцна высушыць вусны.

Увогуле, перад нанясеннем любой памады змажце вусны засцерагальным або пажыўным крэмам, і яна не будзе скочвацца. Цяпер прамакніце нафарбаваныя вусны сурвэткай, злёгка іх прыпудрыце і зноў нафарбуйце. Вашы губкі будуць прывабнымі.

Дэталі

Падчас выбару касметыкі для вуснаў звяртайце ўвагу на яе кампаненты:

Алей шы (карытэ) выдатна змякчае і сілкуе, засцерагае ад страты вільгаці, а **какава-масла** сілкуе і танізуе.

Экстракт або сок алоэ ўвільгатняе, аказвае супрацьзапаленчае дзеянне, **экстракт або алей абляпіхі** загойвае.

Гіялуранаая кіслата перашкаджае страце вільгаці.

Вітамін А дзейнічае як антыаксідант, **вітамін С** садзейнічае выпрацоўцы калагену, які адказвае за пругкасць і падцягнутасць скуры, а **вітамін Е** дапамагае рэгенерацыі клетак.

Пептыды ўзмацняюць дзеянне калагену і гіялуранавай кіслаты, павышаюць эластычнасць скуры і ўвільгатняюць.

Калаген узмацняе сінтэз уласнага калагену і запавольвае старэнне вуснаў.